RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 99.571 van 9 oktober 2001
in de zaak A. 85.346/VII-18.794

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaten J. VERHELLEN en A. DE RUYCK,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Martelaarslaan 202

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Pakistaanse nationaliteit, op 25 juni 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 19 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 mei 1999;

Gelet op het arrest nr. 87.813 van 6 juni 2000 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de genoemde bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 26 september 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 augustus 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE COTTE, die, loco advocaten J. VERHELLEN en A. DE RUYCK, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 8 februari 1999 en verklaarde zich op 17 maart 1999 vluchteling, nadat hij op 12 februari 1999 werd opgepakt.

1.2. Op 19 maart 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 april 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

> "Betrokkene werd verhoord op 23 april 1999 in de Gevangenis van Gent, bijgestaan door een tolk, die de taal Urdu machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Verhellen loco Mr. De Ruyck.
> Betrokkene, die verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn uit Dudial, district Mirpur, in Pakistaans Kashmir. In de zomer van 1994 zou hij lid zijn geworden van het 'Jammu and Kashmir Liberation Front" (JKLF). Tot 1998 zou hij enkel hebben deelgenomen aan betogingen. Tijdens de winter van 1998 zou de partij hem hebben gevraagd om te gaan vechten in Indisch Kashmir. Eind maart 1998 zou hij gedurende drie maanden naar Rawalpindi zijn gestuurd voor een gevechtstraining en vervolgens drie maanden naar Muzaffarabad. In oktober 1998 zou hij door de partij samen met negen anderen naar Indisch Kashmir zijn gestuurd. In opdracht van de plaatselijke "mujaheddin" zou hij na een week een konvooi van het Indisch leger hebben aangevallen. Drie of vier soldaten zouden hierbij zijn gedood. Een paar dagen later zou betrokkene een bus met militairen en hindoe-informanten

hebben moeten aanvallen. Uiteindelijk bleek het echter om een bus met burgers te gaan en zouden er vrouwen en kinderen zijn gewond en gedood. Betrokkene zou zich toen schuldig hebben gevoeld. De "mujaheddin"-leiders zouden hem toen hebben opgedragen om hun bevelen op te volgen omdat zij wisten wat zij deden. Daarom zou hij twee dagen later met A. M. B., ook een Pakistaans Kashmiri, 's nachts ongezien het kamp hebben verlaten om naar huis terug te keren. Aan de grens zouden zij evenwel zijn tegengehouden door het Pakistaanse leger dat hen weer liet gaan nadat hun wapens waren afgenomen. Terug thuis zou zijn vader hem hebben aangeraden om onder te duiken bij zijn neef A. in Rawalpindi, wat hij dan ook deed. Daar zou hij hebben vernomen dat de "mujaheddin" de dag van zijn vertrek thuis naar hem had gevraagd. Omdat hij bang werd, zou hij daarna zijn ondergedoken bij M., een vriend van zijn vader in Karachi. Opnieuw via A. zou hij hebben vernomen dat de politie hem thuis had gezocht omdat hij officieel zou zijn beschuldigd van "handel in verboden wapens". Nog van zijn neef zou hij hebben gehoord dat leden van de "mujaheddin" hem in Rawalpindi hadden gezocht. Terwijl zijn familie zijn vlucht regelde, zou hij dan zijn ondergedoken in Harounabad. Op 18 ot 19 januari 1999 zou hij vanuit Rawalpindi naar Quetta zijn gereisd, van waaruit hij Pakistan verliet, om via Teheran en Istanboel tenslotte op 8 februari 1999 per schip in België aan te komen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene onjuiste verklaringen aflegt met betrekking tot de evolutie van zijn partij. Hij beweert namelijk dat er binnen "JKLF slechts één stroming actief is en heeft geen weet van de groep van Rauf Kashmiri die zich van deze van leider Amanulla Khan heeft afgescheurd. Tevens legt hij incorrecte verklaringen af met betrekking tot de doelstellingen van zijn partij. Volgens hem zou de Amanulla-groep de volledige onafhankelijkheid van Kashmir nastreven, los van India én Pakistan. Zowel uit informatie van JKLF zelf als uit rapporten van de Belgische ambassade te Islamabad blijkt evenwel dat dit niet klopt omdat deze groep een eerder gematigde koers vaart en geen tegenkanting krijgt van de Pakistaanse overheid aangezien zij ijveren voor de aansluiting van heel Kashmir bij Pakistan. De Rauf-groep daarentegen, waarvan betrokkene het bestaan zelfs niet kent, is veel radicaler en streeft inderdaad een volledig onafhankelijk Kashmir na.

Daarenboven legt betrokkene tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot zijn lidmaatschap. Zo zou hij in 1994 zijn toegetreden tot "JKLF" en legt tevens een lidkaart voor. Deze vermeldt als toetredingsdatum evenwel 1992.

Tevens dient vermeld dat betrokkene ongerijmde verklaringen aflegt omtrent zijn beweerde vervolging door de Pakistaanse overheid. Zo zou "JKLF tegen hem een officiële aanklacht onder de vorm van een "First Information Report" hebben laten opstellen wegens handel in verboden wapens. Het is vreemd dat een partij, die volgens betrokkene politiek actief is tegen Pakistan ("wij willen een eigen staat Kashmir, los van India én Pakistan"), net de hulp van die overheid zou inroepen tegen een "deserteur" uit hun partij. In dit opzicht kan hij trouwens evenmin aannemelijk maken dat die overheid de door haar geconfisceerde wapens zou teruggeven aan "JKLF". Hierdoor komt niet alleen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen maar tevens zijn beweerde gegronde vrees voor vervolging op de helling te staan te meer daar hij toegeeft dat de Pakistaanse overheid hem een paspoort heeft uitgereikt waarmee hij het land zonder problemen kon verlaten.

Tenslotte blijkt uit informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken dat betrokkene via valse naamdracht heeft gepoogd om de Belgische autoriteiten te misleiden. Hij zou zich tijdens een politiecontrole namelijk hebben uitgegeven voor Simranjit Singh en zou pas asiel hebben aangevraagd nadat zijn valse identiteit via controle van zijn vingerafdrukken aan het licht was gekomen.

Betrokkene beschikt trouwens niet over enig reis- of identiteitsdocument waardoor zijn reisweg noch zijn ware identiteit kunnen worden gecontroleerd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 19 maart 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord opwerpt dat de vordering ten haren opzichte niet ontvankelijk is; dat zij ter terechtzitting hierover geïnterpelleerd afstand doet van deze exceptie;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in diezelfde memorie van antwoord verder nog opwerpt dat het verzoekschrift geen ontvankelijke middelen bevat; dat, zoals hierna zal blijken, deze exceptie ongegrond is;

3.1. Overwegende dat in het eerste middel de verzoekende partij een schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het motiveringsbeginsel, doordat de commissaris-generaal besluit tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag op grond van het doorslaggevend motief dat de verzoekende partij via valse naamdracht heeft gepoogd de Belgische autoriteiten te misleiden en pas asiel heeft aangevraagd nadat haar valse identiteit via controle aan het licht was gekomen, terwijl de verzoekende partij een duidelijke verklaring gaf voor de zogenaamde ‘valse naamdracht’ en uit de voorgelegde stukken blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken erkent dat de verzoekende partij niet Simarjit Singh, maar Shahid Riaz is; dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met deze elementen; dat de verzoekende partij zich bovendien nooit heeft uitgegeven voor Simarjit Singh en dat het niet duidelijk is op basis van welke informatie dit wordt gezegd;

Overwegende dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal besluit tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag op grond van de volgende elementen:
- de verzoekende partij legt onjuiste verklaringen af met betrekking tot de partij waartoe zij beweert te behoren, namelijk het ‘JKLF’;
- er moet een tegenstrijdigheid vastgesteld worden tussen het jaar waarin de verzoekende partij beweert lid te zijn geworden van het ‘JKLF’ en de datum op de overgelegde lidkaart;
- de verklaringen van de verzoekende partij omtrent de beweerde vervolging door de Pakistaanse overheid bevatten een aantal ongerijmdheden;
- de verzoekende partij heeft via valse naamdracht gepoogd de Belgische autoriteiten te misleiden;
- de verzoekende partij beschikt niet over enig reis- of identiteitsdocument waardoor haar reisweg noch haar ware identiteit kunnen worden gecontroleerd;

Overwegende dat de beslissing van de commissaris-generaal als geheel moet worden gelezen; dat dient te worden vastgesteld dat het gegeven van de misleiding door het aannemen van een andere identiteit slechts één van de motieven is die in de bestreden beslissing worden vermeld; dat, zelfs als mocht blijken dat dit element niet in aanmerking mocht worden genomen om de bestreden beslissing te motiveren, er voldoende andere motieven overblijven om de bestreden beslissing te kunnen dragen;

Overwegende dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals opgelegd door de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft diegene die bij een bestuurshandeling is betrokken een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van die handeling dat hij of zij in staat is te weten, of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft; dat uit het verzoekschrift tot nietigverklaring blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij wel degelijk bekend zijn en dat deze laatste ze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat bijgevolg dient te worden aangenomen dat het doel van de uitdrukkelijke motivering is bereikt; dat het middel in zover het gesteund is op een schending van de formele motiveringsplicht niet dienstig is;

Overwegende dat, gelet op het voorafgaande, dient te worden besloten dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat die motivering de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat in het eerste onderdeel van het tweede middel de verzoekende partij een schending aanvoert van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, doordat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk is en dat hij geen ernstige en aantoonbare gronden ontwaart die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene, terwijl het in casu enkel de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure betreft en nog niet kan worden geoordeeld over de grond van de zaak; dat de commissaris-generaal dan ook geen afweging kon maken van de verklaringen en de belangen van de verzoekende partij, nu er nog geen onderzoek ten gronde werd verricht, en dat, mocht dit wel zijn gebeurd, het duidelijk zou zijn dat de verzoekende partij wel degelijk in aanmerking komt om te worden erkend als vluchteling;

Overwegende dat de bestreden beslissing werd genomen in het kader van de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure; dat de commissaris-generaal in het kader van het dringend beroep de opdracht heeft na te gaan of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag noodzakelijk is en of de asielaanvrager voorlopig wordt toegelaten tot

het verblijf in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na de onontvankelijkheidsbeslissing van de minister van Binnenlandse Zaken, onderzoekt of de asielaanvrager gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de criteria op basis waarvan de commissaris-generaal kan besluiten tot de onontvankelijkheid van de asielaanvraag vervat liggen in artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat de asielaanvraag niet ontvankelijk is wanneer zij klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze bedrieglijk is; dat het bedrieglijk karakter van een aanvraag kan blijken uit het feit dat de afgelegde verklaringen zijn aangetast door tegenstrijdigheden, verward of onsamenhangend zijn of gesteund zijn op valse documenten; dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing besluit tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag en stelt dat, nu de asielaanvraag als bedrieglijk moet worden beschouwd, hij geen ernstige en aantoonbare gronden ontwaart die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève; dat het eerste onderdeel van het tweede middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede onderdeel van het tweede middel opwerpt dat de commissaris-generaal ook onzorgvuldig en onredelijk heeft gehandeld door, enerzijds, de geloofwaardigheid van de verklaring van de verzoekende partij dat zij actief zou zijn geweest binnen het 'JKLF' dat streeft naar onafhankelijkheid van Kashmir, in vraag te stellen en, anderzijds, net deze verklaring te gebruiken "om in vraag te stellen of het JKLF wel de hulp van de Pakistaanse overheid zou inroepen tegen een deserteur van hun partij en dus om de vrees voor vervolging van de verzoekende partij te betwijfelen"; dat, m.a.w., volgens de verzoekende partij het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden, doordat de commissaris-generaal een als ongeloofwaardig bestempelde verklaring aanwendt om het vluchtmotief van de verzoekende partij in vraag te stellen; dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal met deze vaststellingen enkel wenst aan te duiden dat de verklaringen van de verzoekende partij aangaande het 'JKLF' niet logisch consistent zijn, dat de verklaring van de verzoekende partij als zou het 'JKLF' streven naar onafhankelijkheid van Kashmir onverenigbaar is met het feit dat de verzoekende partij beweert te behoren tot de Amanulla-stroming die geen autonomie van Kashmir tracht te bewerkstelligen, en dat dezelfde verklaring niet in overeenstemming is met de bewering van de verzoekende partij als zou diezelfde partij die streeft naar onafhankelijkheid van Kashmir, de hulp van de Pakistaanse overheid, zijnde de overheid tegen wie ze strijd voert volgens de verzoekende partij, inroepen tegen een deserteur; dat de commissaris-generaal hieruit afleidt dat de verzoekende partij het 'JKLF' blijkbaar niet goed kent, terwijl de verzoekende partij beweert dat zij deel uitmaakte van deze partij en dat problemen met het 'JKLF' aan de basis liggen van haar vlucht; dat de conclusie van de commissaris-generaal niet kennelijk onredelijk is;

Overwegende dat de stelling van de verzoekende partij, dat de commissaris-generaal in casu onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan, niet kan worden bijgevallen; dat het oordeel van de commissaris-generaal om de asielaanvraag van de verzoekende partij als bedrieglijk te bestempelen niet kennelijk onredelijk is, gelet op de feitelijke gegevens van het dossier; dat het tweede onderdeel van het tweede middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen oktober tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

L. JOLIE. **E. BREWAEYS.**